

891.715

S-80

ԼԵՎ ՏՈՒՍՏՈՅ



ՊԱՏՄԿԱԾՔՆԵՐ

ԲԳՆԻՄ
5-80

ՊԵՏԻՐԱՏ

2011-05

891.715

ԼՂ - 80

ԼԵՎ. ՏՈԼՍՏՈՅ

10

ՊԱՏՄՎԱԾՔՆԵՐ

Նկարներ՝ Ս. ԶԱԿՐԺԵՎՍԿՈՒ
Թարգմանեց՝ ՄԿՐՏԻՉ ԿՈՐՅՈՒՆ

ՊԵՏՐԱՏ

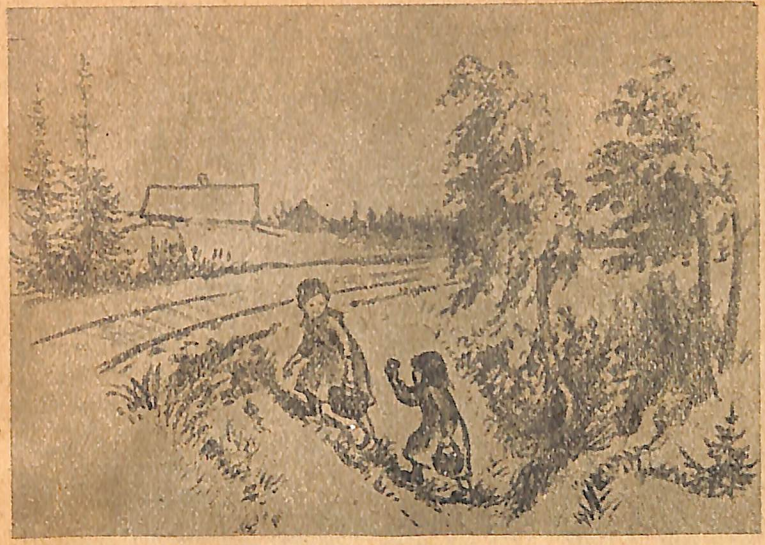
ՀԼԿՑԵՄ ԿԿ ԿԻՑ ՄԱՆԿԱՊԱՏԱՆԵԿԱԿԱՆ ԳՐԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ ԲԱԺԻՆ
ՑԵՐԵՎԱՆ 1938

5425

2 Գառ խմբակի Ն. Հայրապետյան
Տեխ. խմբակի Սն. Գասպարյան
Սրբազրիչ՝ Թ. Հովակիմյան



4713
37



ԱՂՋԻԿՆ ՈՒ ՍՈՒՆԿԵՐԸ

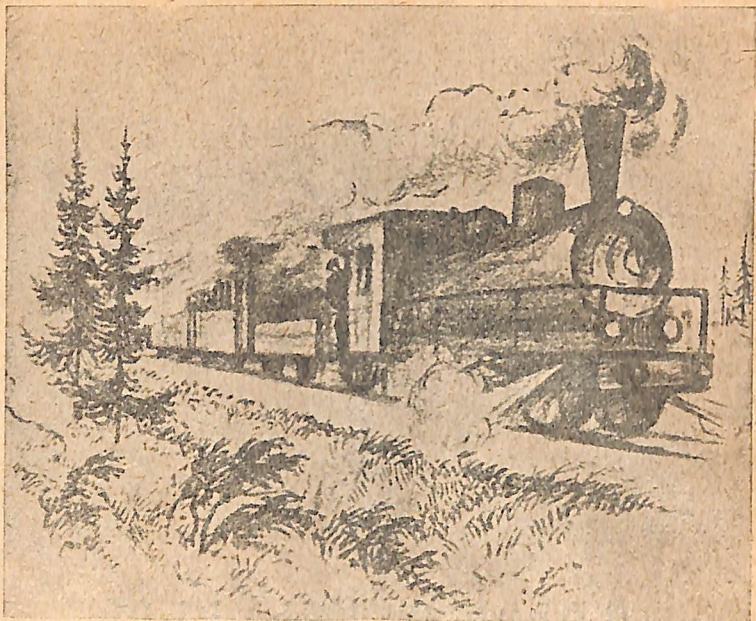
Յերկու աղջիկ, սունկ հավաքած՝ տուն էյին գնում: Նրանք պետք է անցնեյին յերկաթգծի վրայով:

Կարծելով, թե գնացքը հեռու յե, նրանք բարձրացան վերև ու սկսեցին քայլել ուղտերի արանքով:

Հանկարծ լավեց գնացքի ձայնը: Մեծ քույրը յետ փախավ, իսկ փոքրը՝ շարունակեց վազել:

Մեծ քույրը գոչեց.
— Յետ մի դառնա:

Գլավիտի լիազոր Ղ. — 3531 Հրատ. 4470.
Գառվեր 110. Տիրած 5000.
Թուղթ 62x94 Տպագր. 1 մամ.
Մեկ մամ. 17280 նիշ. Հեղինակ. 1/2 մամ.
Հանձնված է արտագրության 29 հունվարի 1938 թ.
Ստորագրված է տպագրության համար 28 ապրիլի 1938 թ.
Գինը 40 Կ



Բայց գնացքն այնքան մոտ էր և այնպես էր աղմկում, վոր փոքր քույրը մեծի ասածը չլսեց: Նա կարծեց, թե իրեն պատվիրում են յետ փախչել:

Նա ուերսերի վրայով յետ վազեց, սայթաքեց, սուռնկերը թափվեցին և սկսեց հավաքել:

Գնացքն արդեն չափազանց մոտ էր: Մեքենավարը սուլում էր, վորքան վոր ուժ ուներ:

Մեծ քույրը գոռում էր. «Թող սուռնկերը», իսկ փոքրը կարծում էր, թե ասում է հա-



վաքի, և սկսեց ճանապարհի վրա ոողալով, սուռնկերը հավաքել:

Մեքենավարը գնացքը կանգնեցնել չկարողացավ: Նա սուլում էր, վորքան ուժ ուներ և գնացքն անցավ աղջկա վրայով:

Մեծ քույրը դողում էր ու լալիս: Ուղեվորները նայում էին վագոնների լուսամուտներից, իսկ վագոնավարը վազեց ծայրի վագոնը, վոր տեսնի, թե ի՞նչ պատահեց աղջկան:

Յերը գնացքն անցավ, բոլորը տեսան, վոր աղջիկն անշարժ պառկած է յերկաթգծերի արանքում գլուխն ի վար և չի շարժվում:

Հետո յերբ գնացքն արդեն հեռացավ, աղ-
ջիկը գլուխը բարձրացրեց, թուով ծնկնե-
րի վրա, հավաքեց սունկերը և վազեց քրոջ
մոտ:



Կ Ո Ր Ի Զ Ը

Մայրիկը սալոր ե գնել և ուզում եր
ճաշից հետո բաժանել յերեխաներին: Մալորն
ափսեյով դրված եր սեղանի վրա: Վանյան
յերբեք սալոր չեր կերել և շարունակ հոտո-
տում եր: Մալորները շատ եյին դուր յեկել
նրան: Շատ եր ուզում ուտել: Նա շարու-
նակ պտտվում եր սալորի շուրջը: Յերբ սե-
նյակում մարդ չկար, նա չհամբերեց: Մեկը
վերցրեց ու կերավ: Ճաշից առաջ մայրիկը
համրեց սալորները և տեսավ, վոր մեկը չկա:
Այդ մասին նա հայտնեց Վանյայի հայրիկին:
Ճաշի ժամանակ հայրիկն ասաց.

— Դե, յերեխեք, ձեզանից մեկն ու մեկը

մի սալոր չի կերել:

Բոլորը պատասխանեցին.

— Վոչ:

Վանյան խեցզետնի նման կարմրեց և նույնպես պատասխանեց.

— Վոչ, յես չեմ կերել:

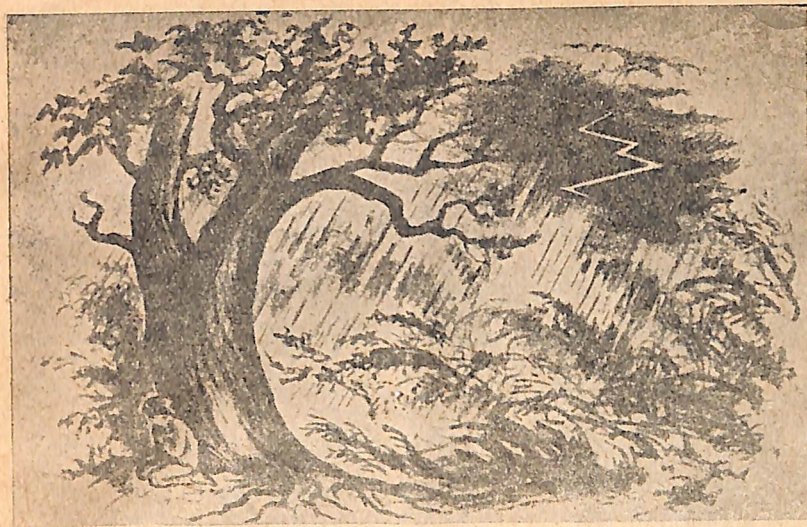
Այն ժամանակ հայրիկն ասաց.

— Ձեզանից ով վոր ել կերել ե, վատ ե արել, բայց ցավն այդ չե: Յավն այն ե, վոր սալորի մեջ կորիզ կա և ով վոր չի կարողանում սալոր ուտել, կորիզը կուլ կտա, մի որից հետո կմեռնի: Յես դրանից եմ վախենում:

Վանյան գունատվեց և ասաց.

— Վոչ, յես կորիզը լուսամուտից դուրս նետեցի:

Բոլորը ծիծաղեցին, իսկ Վանյան լաց յեղավ:



ԻՆՉ ՊԱՏՄԵՑ ՅԵՐԵԽԱՆ ԱՅՆ ՄԱՍԻՆ, ԹԵ ԻՆՉՊԵՍ Ե ԻՆՔԸ ՓՈԹՈՐԿԻ ԲՈՆՎԵԼ ԱՆՏԱՌՈՒՄ

Յերբ փոքրիկ եյի, ինձ ուղարկեցին անտառ սուռնկի: Յես հասա անտառ, սուռնկ հավաքեցի և ուզում եյի տուն վերադառնալ: Հանկարծ յերկինքը մթնեց, անձրև յեկավ և վորոտ սկսվեց: Յես վախեցա և նստեցի մի մեծ կաղնու տակ: Կայծակը փայլատակեց այնքան պայծառ և լուսավոր, վոր ցավից աչքերս փակեցի:

Իմ գլխավերևում ինչ վոր մի բան ճրոճրոտում ու վորոտում եր: Հետո ինչ վոր մի

բան դիպավ գլխիս: Յես վայր ընկա և այն-
բան սպասեցի, մինչև վոր անձրևը դադարեց:
Յերբ ուշքի յեկա, անտառի բուրբ ծառերից
անձրևաջուր եր կաթկթում, թռչունները
յերգում եյին և արևը խաղում եր:

Մեծ կաղնին կոտրվել
եր և նրանից ծուխ եր
բարձրանում: Իմ շուրջը
փռված եյին կաղնու ճյու-
ղերը: Շորերս սաստիկ
թրջվել եյին և կպել
մարմնիս: Գլխիս ուռուցք
եր գոյացել և մի քիչ ցա-
վում եր: Յես գտա գլխար-
կրս, հավաքեցի սունկերը
և տուն փախա:



Տանը վոչ վոք չկար: Սեղանի վրայից մի
կտոր հաց վերցրի և բարձրացա վառարանի
վրա: Յերբ արթնացա, վառարանի վրայից տե-
սա, վոր իմ բերած սունկերը տապակել են
և ուզում են ուտել: Յես ձայն տվի.

— Ինչո՞ւ յեք առանց ինձ ուտում:

Նրանք պատասխանեցին.

— Իսկ դու ինչո՞ւ յես քնել շուտ արի,
դու ել կեր:





ԿԱՏՎԻ ՁԱԳԸ

Վասյան ու Կատյան քույր ու յեղբայր եյին: Նրանք մի կատու ունեյին: Գարնանը կատուն կորավ: Յերեխաները նրան շատ փնտրեցին, բայց վոչ մի տեղ չգտան: Մի անգամ, յերբ նրանք խաղում եյին շտեմարանի մոտ, վերևից թույլ մլավոց լսեցին: Վասյան սան-

դուխքով բարձրացավ շտեմարանի կտուրը, իսկ Կատյան կանգնել եր ներքևում և անգաղար հարցնում եր.

— Գտար, գտար:

Բայց Վասյան չեր պատասխանում:

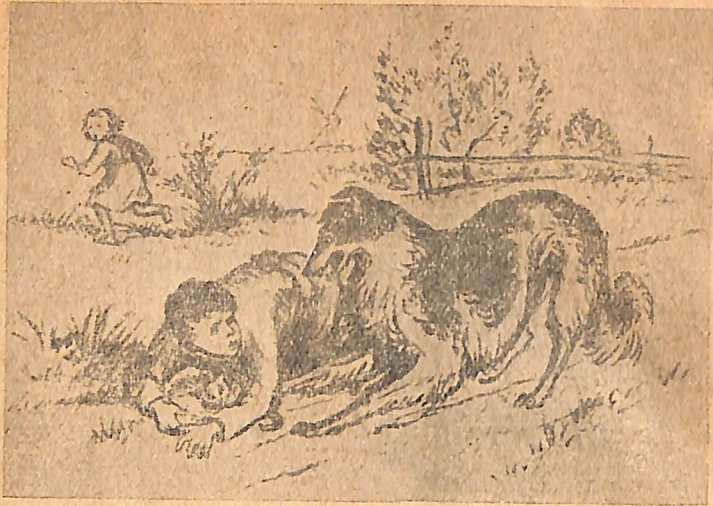
Վերջապես, նա ձայն տվեց.

Գտն, մեր կատուն ե, ձագեր ել ունի, ինչ լավն են: Շուտով այստեղ արի:

Կատյան վազեց տուն և կատվի համար կաթ բերեց:

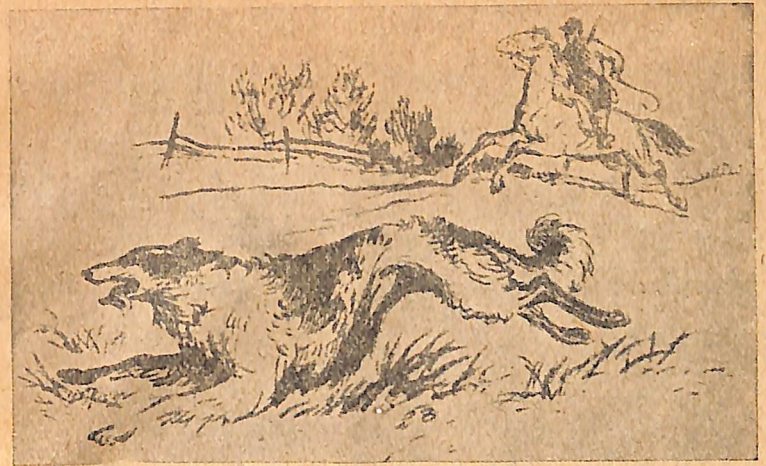
Ձագերը հինգ հատ եյին: Յերբ նրանք մի քիչ մեծացան և սկսեցին իրենց անկյունից դուրս գալ, յերեխաները ձագերից մեկին, վորը գորշ գույն ուներ և սպիտակ թաթիկներ, վերցրին և տուն բերին: Մայրը մյուս ձագերը բաժանեց հարևաններին, իսկ այդ մեկը թողեց յերեխաներին: Յերեխաները կերակրում եյին նրան, խաղում եյին հետը և իրենց հետ քնեցնում:

Մի անգամ յերեխաները գնացին ճանապարհին խաղալու և կատվի ձագին ել իրենց հետ տարան:



Քամին շարժում էր ճանապարհին թափված ծղնոտները, իսկ կատվի ձագը խաղում էր նրանց հետ, և յերեխաներն ուրախանում էին նրանով: Հետո նրանք ճանապարհի մոտ ավելուկ գտան, սկսեցին քաղել և ձագին մոռացան:

Հանկարծ նրանք լսեցին, վոր մեկը բարձր գոչում է «Յետ դարձիր, յետ դարձիր», և տեսան, վոր սլանում է մի վորսորդ, իսկ նրա



յերկու շները, կատվի ձագին տեսնելով, ուզում էին բռնել: Հիմար ձագը փոխանակ փախչելու, կպել էր գետնին, մեջքն ուռցրել ու նայում էր շանը:

Կատյան շներից վախեցավ, բղավեց ու փախավ: Վասյան, վորքան ուժ ուներ վազեց դեպի ձագը և շների հետ միասին հասավ նրան:

Շներն ուզում եյին բռնել ձագին. բայց
Վասյան յերեսնիվար ընկավ ձագի վրա և
պաշտպանեց շներից:

Վորսորդը ձիով վրա հասավ և շներին հե-
ռացրեց: Վասյան կատվի ձագին տուն բերեց
և դրանից հետո այլևս իր հետ դաշտ չեթ
տանում:



390

ԳԻՆԸ 40 ԿՈՊ.

Л. ТОЛСТОЙ
РАССКАЗЫ
ГІՅ ԱՐՄ ՍՏՐ, ԵՐԵՎԱՆ

ՀՀ Ազգային գրադարան



NL0392511

5425